

Kočka Vrahoun

Lucie Bílá

Pozdního slunce šikmé paprsky
na holé kůži se mi rozprskly
byla jsem komárem v laterně magice
a temně horkem puklá ulice

V prachu se válely zbytky prádelních šňůr
vybledlé kolíky a dole divně voněl dvůr
ta půda byla pole I zvon I strach z nebe
bylo mi jedno jestli jsem v tom
tam vedle tebe

Tenkrát jsem to jasně věděla
co jsem měla co jsem neměla
polibky chutnaly jak nezralé ořechy
a milosrdné deště mlátily do střechy

Neuměla jsem pít a kouřit a myslet na peníze
v nebi jsem tenkrát kopala křídlo v první lize
bala jsem se fotografů, režisérů, starejch chlapů
Stalina, Kuby, mrakodrapů, sirén, kasáren a kaváren

Vracím se zpátky někam po kamenným mostě
brodím se haldami pohlednic, starými sešity
nezapomněla jsem ani já ani ty
neznamená to ale vůbec nic

Kočka - vrahoun žongluje se svou myší
lidé jsou najednou plaší a divně tiší
a už je jedno kdo s kým žije
kdo koho miluje a kdo koho bije